

פסטיבל עכו

פתחו חם
את

"ואז התהבקנו" היא אחת העניין בפסטיבל עכו. קרני קיבוץ שהשתתפו בפרויקט של הא

להקה ציירה של 14 שחנים, רוכב בلتאר ולשחק את עלומם של אוטיסטים בו איציק וינגרטן (בוגר התיאטרון שפרחי המשחך נפגשו מושך שנה שלמה עם הסטורנט 'אימץ' מתופל והתחקה אחר תנו תיאטרלית שהולידה רגעים קשים של בכיה, 'הנורמל' לעומת החריג', חוליה שעעה וציבור מושם, תוך כמה שעות מצאו את עצמן, בלבד קדר וגעוני, כמעט לבד על הטילית של נוריה, מחרדים לבזק את האפק של הגעתן, והנה כל המים. וווק, שלידו כל קילוח גשרים של דיא אשר נורא, ווד לו לאט בתוך דלתא עשויה בטו, מכוסה גשרים של עץ ואבן, מדשאות ואקרשטיין. אבל האפק נקי. באמת.

ולק בהציגו "ואז התהבקנו". נוצר לימורי בסמיר, בהציגות תיא האמץ שווק", "הר לא ב"כרע על הג", השולשה בני קיבוץ, שניהם בוגרי סמינר רטרוי של אורנה פורת ושל טריים של קיבוץ מסום אהבת הקיבוץ.

מתוך

במסגרת

למר

cumut

הציג

קווי

של

בכ

ס

ה

ו

ר

א

פְּרָ

לַתְ

מִקְ

עַצְמִ

לְבִקְוֹ

שׁוֹקְלָ

שָׁחוּר

לְפָעָם

בִּידִים

יְשֻׁבִים

נֶצֶר

אָסָר

"איימוס" ו"ואז התהבקנו" זכו בפרס הראשון

חווייה מתקנת בגליל (המערבי)

"איימוס" בפסטיבל עכו, על פי סיפורו של משה יזרעאלי מעין-כרמל, הוא עולם של כל מי שסחבו צינורות אלומיניום ביום חמ בשרה ושל כל מי שנכנסו לסייעו עצמאית בלתי אפשרית וניסו למצוא דרך מוצא. עمير יפת היה שם

ששכננו לכיש 70 החלמתי אסטרטגי, שהוא היה מתקנת כל מהלך המתוכנן של סוף השבעה. ע. שאלה מה בריך צריך לתוך, ואני לא עניתי לה. או דיא סיפרה לי, בפעם השני-ידע כמה, איך שבת "חירום" החזופים של נהרי, ניקה את אפיק הגעתון, וכל מושם, תוך כמה שעות מצאו את עצמן, בלבד קדר וגעוני, כמעט לבד על הטילית של נהרי, מחרדים לבזק את האפק של הגעתון, והנה כל המים. וווק, שלידו כל קילוח גשרים של דיא אשר נורא, ווד לו לאט בתוך דלתא עשויה בטו, מכוסה גשרים של עץ ואבן, מדשאות ואקרשטיין. אבל האפק נקי. באמת.

מי. איימוס מכיד את הרוטינה. הוא מכיר את שעות הפתיחה של המים. את המהלך הצפוי של הגד"ש ניקים, את הקצב שלהם. הוא מ庫וה למצוא אתם שלא זהה במקומם, מחפש דרך מילוט, והנה רק בו הפעם הפסק מונח כמו שעריך, הממדירות במקום, אין שם פרצחות. העולם נגמר.

נוריה מתחלפת במושב לימיון, בכתה עץ מורשימה, ארוחת בוקר ששמשה אותה שבעים כל היום. אני מושך לנחל בצת, ע. רוצה לפסטיבל הרנסанс ביחסם, ואנחנו, כמה צפוי, מצחחים לדינות המשני העולמות. זה מתחילה בקיובן אילו, ביחס הנעים ובכמאר הפנים שאנו מקבלים בכניסה לשירות נחל בצת. אני לא יכול להתפרק, אסטרטגי כמבון, וננהה עוד יותר מכך שאני עבר חוות מתקנת. רק אל תחיל לירוט. ע. אומרת לי. אבל אני מתקן ומתקן ומדמיין לי להיות עם כס קופזות באוויר בין עצי הדרול הענקים, ובריכות המים שללא ספק ידעו ימים טובים יותר, אבל איש אמונה אני, והמים יזרמו וירומו התורף הזה.

סיפור, הצעה ומאבק

היררכיות

מי. הם כשביגו, ימכו אותו למוות, בינוים, תא מתיבש למוות איטי וכואב, מעורר חרמלה. אבל איימוס הוא לא נברן שדה רגיל, ונדרמה גם שאף פעם לא היה אף אחד בתוך צינור, ממש כשפטותים את המים.

איימוס הוא לא נברן רגיל, והמאבק שלו לחיים, כשהוא ידע בדיק את השעה המדוייקת בה יפתחו המים, הוא מאבק היזירות מותח, כואב, וזה גם סיפור גם דזגה.

אנחנו נפרדים מאיילון, ומדרים ליחיעם. ע. היה מגיעה להפה על אופניים, עם כל חברה, אני לא הינו סא מאו הקיטנה ב-1969. ייחום יפה כל כך, ובתחומה נערך פסטיבל רנסאנס. מופעים, מוזיקה, רוכנים שנדרמה שהפכו מוכרים כמעט בכל הפניג מהסוג הזה. נדמה ביחסם, מתחת לזרם המבצער, בין אנשים יפים, משוח שקט מרוחף על המקום, אולי בגלל המוזיקה העתיקה שמנגנים הרמקולים, אולי בגלל שנדרמה שיש יד מכונת לכל האירוע. התקין נمبر, אני אומר לע. אחרי פגישה מקרית עם צייר רוקנאות מהצפן. חבל קורה כדי שנשכח את מה שקרה לנו אז, ביחסו האותנטי בדורות. נא שיבת צייר רוקנאות מהצפן. חבל קורה כדי שנשכח את מה שקרה לנו אז,

בעמק, באמצע הקייז. גו-גورو מתרחק ממנី לשכחה מוחלטת. החוויה
הושלמה.

איימוס. חוויה
צילום:

לפעמים אני לא מבין את מהות הבחירה, את דרכּ הבחירה, את הסיבה להעדיף
מהווה זה על אחר, ובכלל מה הם הקריטריונים העומדים לפני הבחירה האמנוני של
הפסטיבל. בעמו ידעת לא מעט אכזבות. תיאטרון אחר לפעמים מצחתי. ואני מhoffש כמעט רק
את התיאטרון מהסוג הזה.

להציגה הראשונה הם קראו "היום של הכלבים" והוא כל-כך גרוועה, שסביר להניח שתישכח
מהר יותר ממה שהלכה להעלות אותה, וזה חבל למרות הכל, כי בכל זאת אנשים שאוהבים את
הבמה ואת העשייה זו, התאמזו.

ואת, בurreבּ, באוירה אינטימית משחו, בחלל של אלומות האבירים, עלו טלי קרוק ושירלי גל
יחד עם עמוס טרומפר על כלי הקשה ונגינה להציג את "איימוס" על פי סיפור של משה
זרעאלי מעין-כרמל ובכבוד בימתי של רות קנר.

מה אגיד? מה אכתוב? האמת? זו בדיק מסוג החוויות התיאטרליות הנדרות, המעות,
המיוחדות והאחרות. "איימוס" זה זה. טקסט רחוט של סיפור מצוין. יצירה בימתיות שידעת
להשתמש בחלל המיחוד של האולם בעכו, ומאפיינת בהברחות ובאמירות תיאטרון מקוריות,
ולא לגמרי פשוטות, וכן, הכי חשוב כמעט, המשחק של שתי הנשים - ד' אתם כבר מבינים,

עד כמה סופרלטיבים ותפסיקו להאמין לי.
נדמה לי, והדברים נכתבים כמה ימים לפני גמר הפסטיבל והתחרויות, שראיתי את הדבר
הטוב ביותר בפסטיבל השנה, ולכן אני מאמין שעוד תהיה אפשרות לצפות בעולמו של איימוס,
שהוא עולם של כל מי שי-פעם שכנו צינורות אלומנינום ביום חמ בשרה. אבל גם של כל מי
שנכנסו לסייעו באיצה בלתי אפשרית וניסו למצוא דרך מוצא.

עמיר יפת